

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a Mgr. Jiřího Čurdy, ve věci žalobce **Sběr baňk s.r.o.**, se sídlem Luční 568/1, Hradec Králové – Slezské Předměstí, IČO 28823281, zastoupeného JUDr. Petrou Huškovou, advokátkou se sídlem Třešňová 521/44, Svobodné Dvory, Hradec Králové, proti žalovanému: **Sberbank CZ, a.s.**, se sídlem U Trezorky 921/2, Jinonice, Praha 5, IČO 25083325, zastoupenému JUDr. Jiřím Čermákem, advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Nové Město, Praha 1, o zrušení rozhodčího nálezu, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. února 2015, č. j. 11 Cm 44/2014-132,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 5.645,20 Kč k rukám advokátky JUDr. Petry Huškové do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem, výrokem I., zrušil rozhodčí nález Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále jen „Rozhodčí soud“), vydaný dne 18. 3. 2014 ve věci žalobce Sberbank CZ, a.s., se sídlem Na Pankráci 1724/129, Praha 4, proti žalovanému Sběr baňk s.r.o., se sídlem Luční 568/1, Hradec Králové, IČO 28823281 (dále jen „Rozhodčí nález“ či „nález“), a o nákladech řízení výrokem II. rozhodl tak, že žalovanému uložil povinnost tyto nahradit žalobci ve výši 11.775,67 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Při svém rozhodování vyšel soud prvního stupně z tvrzení žalobce, který k odůvodnění žalobního návrhu na zrušení Rozhodčího nálezu uvedl, že napadeným nálezem mu bylo jakožto žalované straně uloženo, aby žalovanému (v rozhodčím řízení straně žalující) bezplatně převedl doménové jméno „sberbank.cz“ do tří dnů od právní moci nálezu. Žalobce již v prvním úkonu vůči Rozhodčímu soudu namítl nedostatek jeho pravomoci, neboť mezi účastníky nebyla platně sjednána rozhodčí smlouva, přesto však Rozhodčí soud ve věci rozhodoval a žalobce se proto domáhá zrušení uvedeného Rozhodčího nálezu z důvodů dle § 31 písm. b) zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (ve znění účinném v době zahájení rozhodčího řízení, dále jen „ZŘŘ“), tj. že rozhodčí

smlouva nebyla mezi stranami uzavřena. Pokud k jejímu uzavření mělo dojít na základě tzv. veřejné rozhodčí doložky, obsažené v Pravidlech registrace doménových jmen a v na ně navazujících Pravidlech alternativního řešení sporů, jak dovodil Rozhodčí soud, pak žalobce s tímto nesouhlasí, neboť nikdy neprojevil vůli podřídit se pravomoci Rozhodčího soudu a žádnou nabídku k uzavření rozhodčí smlouvy ve směru k žalovanému neučinil. Vedle uvedeného dále žalobce označil jako další důvody pro zrušení napadeného nálezu ve smyslu § 31 písm. e/, i/ ZRŘ, spočívající v odnětí možnosti ve věci jednat a uplatnit věcnou obranu proti nároku žalovaného, jež se opírá o předmět činnosti žalobce a v jeho prospěch přihlášenou ochrannou známku.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl, že by zde existovaly důvody pro zrušení vydaného Rozhodčího nálezu. K povaze nároku, uplatňovaného jím v rozhodčím řízení, uvedl, že směřoval k nápravě spekulativního, nekalého a nezákonného jednání žalobce, k žalobcem namítané existenci důvodů pro zrušení Rozhodčího nálezu pak uvedl, že rozhodčí smlouva byla mezi účastníky uzavřena platně na základě rozhodčí veřejné nabídky, obsažené v uvedených pravidlech, vydaných národním registrátorem, jež žalobce při registraci domény dobrovolně akceptoval. Akceptací těchto pravidel učinil žalobce veřejnou rozhodčí nabídku, která byla žalovaným přijata podáním žaloby k Rozhodčímu soudu. Odmítl dále vytýkaná pochybení rozhodce, jež měla údajně žalobce zkrátit v jeho právech, a navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

V řízení bylo prokázáno, jak soud prvního stupně uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku, že byl k návrhu žalovaného (v rozhodčím řízení žalobce) dne 18. 3. 2014 vydán Rozhodčí nález Rozhodčího soudu ve věci 00266, jímž bylo uloženo žalobci (v rozhodčím řízení žalovanému) převést bezplatně doménové jméno sberbank.cz na žalující stranu a zaplatit jí na náhradu nákladů 34.000 Kč. Z nálezu plyne a bylo prokázáno, že žalobce ve svém podání ze dne 21. 2. 2014 namítl nedostatek pravomoci Rozhodčího soudu k projednání věci pro neexistenci rozhodčí doložky, neboť neprojevil vůli spor v rozhodčím řízení řešit, dále že Rozhodčí soud námitku zamítl usnesením ze dne 18. 3. 2014 vzhledem ke znění Pravidel registrace doménových jmen v ccTLD.cz a na ně navazujících Pravidel alternativního řešení sporů, se kterými podáním přihlášky k registraci doménového jména žalobce projevil souhlas. Z Pravidel registrace doménových jmen v ccTLD.cz, jeho čl. 24, a na ně navazujících Pravidel alternativního řešení sporů, čl. 2, soud zjistil, že obsahují tzv. veřejnou rozhodčí nabídku, dle níž držitel domény se neodvolatelně podrobuje pravomoci Rozhodčího soudu ve sporech s třetími osobami ohledně domén, pokud třetí osoba projeví vůči držiteli zájem řešit spor podáním žaloby k Rozhodčímu soudu. Soud dále zjistil, že svou žalobu podal žalobce ve lhůtě tří měsíců od doručení rozhodčího nálezu a že námitku neexistence rozhodčí smlouvy uplatnil u Rozhodčího soudu ve lhůtě mu dané k vyjádření k žalobě.

Vzhledem k obsahu vznesené námítky se soud prvního stupně zabýval především zněním tzv. rozhodčí veřejné nabídky podle bodu 24.2 Pravidel registrace doménových jmen v ccTLD.cz, vydaných z.s.p.o. CZ.NIC, ve spojení s čl. 2 Pravidel alternativního řešení sporů. Dle této nabídky se držitel doménového jména neodvolatelně veřejně podrobuje pravomoci Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky v rozhodčím řízení před tímto Rozhodčím soudem v případě, že třetí osoba napadne doménové jméno držitele, zařazené v elektronické databázi doménových jmen v národní doméně .cz, pokud třetí osoba písemně projeví vůči držiteli vůli podrobit se pravomoci tohoto Rozhodčího soudu v dané věci tím, že zahájí takový spor u tohoto Rozhodčího soudu. Podle žalovaného a Rozhodčího soudu se jedná o veřejný návrh na uzavření smlouvy podle

obchodního zákoníku, který byl přijat podáním žaloby k rozhodčímu soudu. Soud prvního stupně, jenž uplatněný nárok posoudil dle příslušných ustanovení zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZRŘ“), dále podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ObchZ“) a podle příslušných ustanovení občanského zákoníku (zákon 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ObčZ“) však dospěl k závěru, že rozhodčí veřejná nabídka, obsažená v pravidlech CZ.NIC, není v souladu s kogentními ustanoveními § 276-280 ObchZ, rozhodčí smlouva proto nemůže být takto uzavřena a shledal tedy naplnění jednoho ze zákonných důvodů pro zrušení Rozhodčího nálezu, a to konkrétně dle ust. § 31 písm. b/ ZRŘ. Ve své argumentaci soud prvního stupně vyšel ze závěrů, jež učinil v rozsudku ze dne 17. prosince 2013 č.j. 23 Cdo 3895/2011-139 Nejvyšší soud České republiky.

Proti rozsudku v celém jeho rozsahu podal včas odvolání žalovaný, a to z důvodu, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci (ust. § 205 odst. 2 písm. g/ občanského soudního řádu). Nesprávně soud prvního stupně dle žalovaného nepřihlédl k tomu, že nárok žalobce je zjevným zneužitím práva a vyhovění nároku by žalobci umožnilo těžit ze svého vlastního protiprávního jednání, že soud prvního stupně nesprávně posoudil otázku platnosti tzv. rozhodčí veřejné nabídky, přičemž na věc nesprávně aplikoval rozhodnutí Nejvyššího soudu, ač na věc nedopadá, nepřihlédl k tomu, že případná neplatnost rozhodčí veřejné nabídky by byla neplatností relativní, které se žalobce nemůže dovolávat, neboť ji sám způsobil. Uvedené pak v obsahu odvolání podrobněji rozvedl.

Žalobce ve svém stanovisku k podanému odvolání ze dne 5. 5. 2015 uvedl, že soud prvního stupně dle něho věc posoudil jak po stránce skutkové, tak právní správně, pokud dovodil, že nedošlo k uzavření rozhodčí smlouvy, a navrhl proto, aby rozsudek byl podle § 219 občanského soudního řádu potvrzen.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací podle § 212 a násl. občanského soudního řádu (zák. č. 99/1963 Sb. ve znění pozdějších předpisů, dále jen o. s. ř.) přezkoumal k odvolání žalovaného rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Předně je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně pro své rozhodnutí učiněna skutková zjištění v potřebném rozsahu, uvedená zjištění, jak jsou popsána v odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, včetně rozhodného znění Pravidel alternativního řešení sporů a Pravidel pro registraci doménových jmen, úkonů registrace doménových jmen a průběhu řízení před Rozhodčím soudem i odvolací soud pro své rozhodnutí převzal, plně z nich vycházel a lze uvést, že pokud soud prvního stupně učinil závěr, že k uzavření rozhodčí doložky na základě tzv. veřejného rozhodčího návrhu platně nedošlo a je tak dán důvod pro zrušení rozhodčího nálezu, je jeho rozhodnutí správné.

Předmětem odvolacího řízení je žalobcem uplatněný požadavek na zrušení rozhodčího nálezu, vydaného Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky ve sporu č. 00266 dne 18. 3. 2014, jímž mu bylo jakožto žalované straně uloženo, aby žalovanému (v rozhodčím řízení straně žalující) převedl doménové jméno sberbank.cz. Žalobce se zrušení uvedeného rozhodčího nálezu domáhá mj. z důvodu dle § 31 písm. b) ZRŘ s tím, že rozhodčí smlouva nebyla nikdy mezi účastníky uzavřena a nebyla proto v daném případě dána pravomoc Rozhodčího soudu, a je nesprávný názor Rozhodčího soudu, že jeho pravomoc je založena na tzv. rozhodčí veřejné nabídce (obsažené v čl. 2.1 Pravidel alternativního řešení sporů, resp. v čl. 18.1 Pravidel registrace doménových jmen

v doméně .cz, vydaných sdružením CZ.NIC, jež žalobce akceptoval při registraci a obnovování registrace doménového jména) spolu s úkonem podání rozhodčí žaloby. Soud prvního stupně se ztotožnil s uvedeným stanoviskem žalobce a rozhodčí nález podle § 31 písm. b/ ZŘŘ zrušil.

V rozsudku ze dne 17. prosince 2013 č. j. 23 Cdo 3895/2011-139 Nejvyšší soud České republiky (jako soud dovolací) dospěl k závěru, že je nesprávným závěr, že došlo k uzavření rozhodčí smlouvy mezi účastníky na základě veřejné rozhodčí nabídky. Jak uvedl, ze skutkových zjištění soudů vyplývá, že bod 18.1 Pravidel registrace doménových jmen v doméně „cz“ vydaných sdružením CZ.NIC obsahuje tzv. veřejnou rozhodčí nabídku. Dle této nabídky se držitel doménového jména neodvolatelně veřejně podrobuje pravomoci Rozhodčího soudu při HK ČR a AK ČR v rozhodčím řízení před tímto rozhodčím soudem v případě, že třetí osoba napadne doménové jméno držitele, zařazené v elektronické databázi doménových jmen v národní doméně „cz“, pokud třetí osoba písemně projeví vůči držiteli vůli podrobit se pravomoci tohoto rozhodčího soudu v dané věci tím, že zahájí takový spor u tohoto rozhodčího soudu. Jak dovolací soud poznamenal, podle odvolacího soudu se jedná o veřejný návrh na uzavření smlouvy podle obchodního zákoníku, který byl přijat podáním žaloby k rozhodčímu soudu, a zdůraznil, že přijetí veřejného návrhu na uzavření smlouvy podle § 276 a násl. ObchZ je jedním ze způsobů vzniku smlouvy podle obchodního zákoníku. I v případě, že by bylo zjištěno, že na daný právní vztah je třeba aplikovat obchodní zákoník (což zkoumáno nebylo), nelze tzv. veřejnou rozhodčí nabídku v projednávané věci považovat za veřejný návrh na uzavření smlouvy, kterým by došlo k uzavření rozhodčí smlouvy mezi účastníky. Podle § 276 ObchZ je veřejným návrhem na uzavření smlouvy projev vůle, kterým se navrhovatel obrací na neurčité osoby za účelem uzavření smlouvy, jestliže obsah odpovídá § 269 ObchZ. Rozhodčí smlouva se může podle § 2 ZŘŘ týkat jednotlivého již vzniklého sporu (smlouva o rozhodci) nebo všech sporů, které by v budoucnu vznikly z určitého právního vztahu nebo z vymezeného okruhu právních vztahů (rozhodčí doložka). Cílem rozhodčí smlouvy, jako dvoustranného právního úkonu, je přitom přenést pravomoc rozhodovat vzniklý spor mezi konkrétními subjekty před rozhodce do rozhodčího řízení. Obě strany sporu, resp. budoucího sporu, musí v rozhodčí smlouvě vyjádřit souhlas s konáním rozhodčího řízení. Veřejné prohlášení, které držitel doménového jména činí ve smlouvě uzavírané s registrátorem vůči neurčitému okruhu třetích osob, že bude případné vzniklé spory řešit v rozhodčím řízení, není vyjádřením adresné vůle řešit vzniklé spory v rozhodčím řízení. Dovolací soud dále přisvědčil námitkám dovolatele, že tzv. veřejná rozhodčí nabídka byla v rozporu s § 277 ObchZ stanovena jako neodvolatelná. Podle § 278 ObchZ je navíc k uzavření smlouvy na základě veřejné nabídky třeba potvrzení ze strany navrhovatele. K tomu rovněž v projednávané věci nedošlo. Zavázal-li se držitel doménového jména ve smlouvě s registrátorem „neodvolatelně veřejně podrobit pravomoci Rozhodčího soudu při HK ČR a AK ČR v rozhodčím řízení před tímto rozhodčím soudem v případě, že třetí osoba napadne doménové jméno držitele, zařazené v elektronické databázi doménových jmen v národní doméně „cz“, pokud třetí osoba písemně projeví vůči držiteli vůli podrobit se pravomoci tohoto rozhodčího soudu v dané věci s tím, že zahájí takový spor u tohoto rozhodčího soudu“ a třetí osoba takový spor u rozhodčího soudu zahájila, nebyla tímto postupem mezi držitelem doménového jména a touto třetí osobou uzavřena rozhodčí smlouva.

Skutkový stav této věci je shodný se stavem, jenž byl předmětem posouzení Nejvyššího soudu ČR, jak je shora uvedeno a odvolací soud nemá žádný důvod se od shora uvedených závěrů odchýlit. Neobstojí námitky dovolatele o údajné nekalosoutěžní povaze jednání žalobce, neboť to není předmětem tohoto řízení, stejně tak tvrzení o relativní neplatnosti úkonu – o takovou neplatnost zde nejde vzhledem ke zjištění, že nedošlo ani k

uzavření rozhodčí smlouvy. Nedůvodná je rovněž námitka odvolatele ohledně tvrzeného zneužití práva, pro něž by mělo být žalobci odepřeno právo obrátit se na soud a domoci se projednání věci před ním – tou se zabýval již soud prvního stupně a odvolací soud již na jeho závěry, s nimiž se ztotožnil, v tomto směru jen odkazuje.

Dle ust. § 31 ZRŘ soud na návrh kterékoliv strany zruší rozhodčí nález, jestliže ... *b/ rozhodčí smlouva je z jiných důvodů neplatná, nebo byla zrušena, anebo se na dohodnutou věc nevztahuje*. Není sporné, že Rozhodčí soud v souvislosti s rozhodnutím o námitce žalobce o nedostatku pravomoci Rozhodčího soudu dovodil, že pravomoc Rozhodčího soudu je založena na tzv. rozhodčí veřejné nabídce obsažené v čl. 18.1 Pravidel registrace doménových jmen v doméně „cz“, vydaných sdružením CZ.NIC. Ve shodě se soudem prvního stupně i odvolací soud dospěl k závěru, že pokud žalobce tvrdil, že mezi účastníky žádná rozhodčí smlouva písemně uzavřena nebyla a toto i v řízení prokázal, pak pokud by měla tato smlouva a pravomoc Rozhodčího soudu být založena tzv. veřejnou rozhodčí nabídkou dle čl. 18.1 Pravidel registrace doménových jmen v doméně .cz (či shodně dle čl. 2.1 Pravidel alternativního řešení sporů) a podáním rozhodčí žaloby, schází zde souhlasné projevy vůle účastníků a k naplnění podmínek uzavření rozhodčí smlouvy dle § 2 a § 3 ZRŘ nedošlo. Jak dovolací soud ve svém právním rozboru, jak shora uveden a na který zde odvolací soud v plném rozsahu odkazuje, uzavřel, nelze tzv. veřejnou rozhodčí nabídku v projednávané věci (ve znění, jež je shodné s jejím zněním i v této věci) považovat za způsobilý návrh na uzavření smlouvy, kterým by došlo k uzavření rozhodčí smlouvy mezi účastníky, a postup, jímž došlo k zahájení rozhodčího řízení, považovat za postup, jenž by uzavření takové rozhodčí smlouvy podle § 2 a § 3 ZRŘ mohl přivodit.

Pokud tedy i soud prvního stupně v odvoláním napadeném rozsudku dovodil, že v daném případě chybí konsenzus, tj. vzájemná shoda vůle navrhovatele rozhodčí smlouvy a jeho akceptanta a dospěl proto k závěru, že rozhodčí smlouva údajně uzavřená mezi účastníky řízení je neplatná, resp. vůbec nevznikla, a proto výrokem I. svého rozsudku vyhověl žalobě s odvoláním na § 31 písm. b/ ZRŘ a rozhodčí nález zrušil, je jeho rozhodnutí správné a bylo proto podle § 219 o. s. ř. odvolacím soudem v daném rozsahu potvrzeno, a to včetně výroku o nákladech řízení, jenž odpovídá právní úpravě § 142 odst. 1, § 137 o. s. ř. a co do výše přiznané náhrady nákladů vyhláše č. 177/1996 Sb.

Podle výsledku řízení (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.) a podle § 137 o. s. ř. bylo shodně rozhodnuto i o nákladech odvolacího řízení a i v tomto řízení zcela úspěšnému žalobci byla přiznána jejich náhrada v rozsahu zaplacení částky 5.645,20 Kč, sestávající z odměny advokáta za 2 úkony právní služby (podání soudu a účast u jednání) po 1.500 Kč, 2 režijních náhrad po 300 Kč dle § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném v době provedení úkonu, cestovném 1.445,20 Kč a náhradě za ztrátu času 600 Kč.

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 1. března 2016

JUDr. Jiří M a c e k , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.Majeríková